

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.673/2011/6. szám

A Debreceni Ítéltábla Dr. Zajdó Zsolt ügyvéd ügyintézésével mellett a Dr. Zajdó Zsolt Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt felperes neve, címe felperesnek - Dr. ... pártfogó ügyvéd (cím) által képviselt alperes neve, címe alperes ellen közös tulajdon megszüntetése iránt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság által 8.P.20.911/2010/27. sorszám alatt hozott ítélete ellen az alperes által 29. és 33. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a keresetet részben elutasító ítéletnek tekinti, nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helyben hagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 27 000 (Huszonhétezer) forint általános forgalmi adót tartalmazó 127 000 (Egyszázhuszonhétezer) forint fellebbezési költséget.

Az alperes pártfogó ügyvédjének díját az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felek egymás között egyenlő arányú közös tulajdonában áll a **H., S. u.** 11. szám alatti, **..44** helyrajzi szám alatt, 777 m² területtel, lakóház, udvar, gazdasági épületként nyilvántartott ingatlan. A tulajdonjogot az alperes **B. K.**-val 2001. április 12-én kötött tartási-gondozási szerződés alapján 2001. április 20-án, tartás és gondozás jogcímen, a felperes ajándék jogcímen, 2006. szeptember 13-án szerezte.

A tartási szerződés szerint az alperes a tartást és gondozást 1997. óta végezte. **B. K.** eltartottat 2010. február 10-i haláláig az egész ingatlanon haszonélvezeti jog illette. Az alperes a tartási szerződésben többek között kötelezettséget vállalt a ház körüli teendők, kertrendezés és kisebb állag-megóvási munkálatok elvégzésére.

Az alperes a szerződéskötést követően az 1/2 részben tulajdonában álló és korábban lakhelyéül szolgáló **M. u. ... X/32.** szám alatti ingatlanból az eltartotthoz költözött, ahol azóta is lakik. Elvégezte a háztartási- és ház körüli munkákat, használta, illetve hasznosította a kertet, gondoskodott a karbantartási munkák elvégzéséről, 2004. évben az ingatlant csatlakoztatta a szennyvízcsatorna-hálózathoz. Az alperes 43 950 forintot fizetett ki csatornajavításra.

Az ingatlan jelenlegi forgalmi értéke 12 000 000 forint. Az ingatlan csatornahálózatra történő rácsatlakozása a forgalmi értéket 150 000 forint összeggel növelte, ugyanilyen értékben eredményezte a forgalmi érték emelkedését az alperes által végzett további építési munkaként a kémény átrakása, a kerítésépítés, párkánybeton készítése, az utcai betonkerítés javítása, a melléképület tűzfalának visszaépítése. Az alperes által végzett gyümölcsfa és szőlőtelepítés a forgalmi értéket 50 000 forinttal növelte.

Az alperes az ingatlanban, a felperes a szüleinél lakik. Az ingatlan 1/2 tulajdoni illetőségének használati díja 2010. február 10-ét követő időszakban havi 15 000 forint.

A felperes a keresetében a közös tulajdon megszüntetését kérte oly módon, hogy az alperes 1/2 tulajdoni illetőségét 6 000 000 forint megváltási ár ellenében magához váltja. A megváltási ár megfizetését egyösszegben vállalta. Keresetet terjesztett elő az alperessel szemben 5 évre visszamenőleg, havi 18 000 forint használati díj megfizetése iránt is.

Az alperes az ellenkérelmében a közös tulajdon megszüntetését és annak felperes által kért módját nem ellenezte, azonban ő kívánta magához váltani a felperes tulajdoni illetőségét. A megváltási árba beszámítani kérte az általa 2001 tavaszától végzett munkák értékének a felperesre eső 1/2 hányadát, 962 659 forintot. Az így felperest illető 5 037 341 forint ellenérték megfizetését akként vállalta, hogy 30 napon belül 3 000 000 forintot, a fennmaradó részt pedig havi 50 000 forint részletekben teljesíti. A felperes többlethasználati díj iránti igényét elutasítani kérte. E címen a fizetési kötelezettségét 2010. március 1. napjától ugyan nem vitatta, azonban az általa a közös tulajdonú ingatlanban végzett munkák felperesre eső értékét azzal egyezőnek állította. Ez alatt értette a kert teljes gondozását, a járda tisztítását, télen a hó- és jégmentesítést, továbbá a lakásbiztosítás fizetését.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a közös tulajdont megszüntette, az alperes 1/2 tulajdoni illetőségét 5 943 427 forint megváltási ár ellenében a felperes tulajdonába adta. Kötelezte az alperest, hogy a megváltási ár megfizetésével egyidejűleg az ingatlant ingóságaitól kiürített állapotban adja a felperes birtokába. Felhívta az illetékes földhivatalt, hogy a megváltási ár megfizetésének igazolását követően a felperes tulajdonszerzését az ingatlan-nyilvántartásba jegyezze be. Az alperest 29 700 forint perköltség megfizetésére kötelezte a felperes javára, míg a felperest illeték és állam által előlegezett költség megtérítésére kötelezte azzal, hogy a perrel felmerült további költségeiket a felek maguk viselik.

Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokául a Ptk. 147. §-át, a 148. §-ának (1)-(4) bekezdéseit, valamint a Legfelsőbb Bíróság 1/2008. (V.19.) Polgári Kollégiumi vélemény II. és V. pontjában foglaltakat hívta fel. Megállapította, hogy jelen esetben a közös tulajdon

megszüntetésének a Ptk. 148. §-ának (2) bekezdésében írt módja volt alkalmazható, amelyet egyébként mindkét fél kért. Az ingatlant az alperes lakja, azonban lakhatása biztosítható a külön élő férje és gyermekei használatában álló, részben az ő tulajdonát képező **M.** utcai ingatlanban is, míg a felperes lakhatása a szüleinél biztosított. Mindezek figyelembevételével az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy egyik fél oldalán sincs a lakhatás biztosítása mellett szóló méltányolható érdek, amit a döntése meghozatalánál figyelembe kellett volna vennie. Ezért annak eldöntésekor, hogy melyik tulajdonostárs jogosítható fel a másik illetősége magához váltására, kizárólag a tulajdonostársak teljesítőképességét, és készségét és a megváltási ár megfizetéséhez fűződő méltányolható érdeküket vette figyelembe. A felperes javára történő döntése indokául az elsőfokú bíróság azt emelte ki, hogy képes a megváltási ár egyösszegű megfizetésére, míg az alperes által vállalt feltételek mellett a felperes a tulajdoni illetősége ellenértékéhez mintegy 5 év alatt jutna hozzá.

Az elsőfokú bíróság az ellenérték meghatározásakor az általa ítélezése alapjául elfogadott, szóban kiegészített, aggálytalan igazságügyi szakértői vélemény szerinti 12 000 000 forint forgalmi értékből indult ki. Figyelemmel volt arra, hogy a forgalmi értéken belül 350 000 forint értékhányad az alperes által végzett ráfordítás eredménye, míg az alperes fizetett 43 950 forint költséget, amelynek fele összege terhelte volna a felperest. Mindezek elszámolását követően a felperes által az alperesnek fizetendő megváltási árat 6 196 975 forintban állapította meg.

Az elsőfokú bíróság indokai szerint az alperes a haszonélvező eltartott helyett vállalta a tartási szerződésben az egyébként a Ptk. 159. §-ának (1) bekezdése szerint a haszonélvezőt terhelő kisebb állagmegóvási munkálatok elvégzését, ezért azt a felperessel szemben nem számolhatja fel. A felperes, mint tulajdonostárs a haszonélvezeti jog fennállása alatt csak a rendkívüli javítások és helyreállítások költségeinek viselésére köteles.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a haszonélvezeti joga folytán az eltartott volt jogosult az ingatlan használatára a Ptk. 157. §-ának (1) és (2) bekezdése értelmében. Az alperes a haszonélvező eltartott életében az ingatlant a haszonélvező által engedett jog folytán használta, ezért a felperes ez időszakra az alperestől használati díjat nem követelhet. Az elsőfokú bíróság a többlethasználati díjat a felperes javára ezért a haszonélvező halálának időpontjától, 2010. február 10-től állapította meg a szakértői vélemény szerinti havi 15 000 forint összegben. Az ítélethozatalig felmerült 253 548 forint többlethasználati díjat beszámította a felperes által az alperesnek fizetendő megváltási árba, s ennek megfelelően marasztalta a felperest.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést. Pontosított fellebbezési kérelmében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására utasítását kérte. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására irányult, kérte a felperes 1/2 tulajdoni illetőségének az ő tulajdonába adását azzal, hogy a szakértő által megállapított megváltási árat 30 napon belül megfizeti. Indokai szerint az elsőfokú bíróság az ügy tényállását nem tárta fel kellő mértékben, nem vizsgálta meg a felek

életkörülményeit és az alperes méltányolható érdekeit. A lakhatáshoz fűződő méltányolható érdek vizsgálata körében az elsőfokú bíróság által megállapítottakkal szemben az alperes arra hivatkozott a fellebbezésében, hogy a férjével a házassági életközösséget 1998-ban megszakították, a házassági vagyonszétosztást megosztották, a tulajdonjoga a **M.** utcai ingatlanban megszűnt, oda visszaköltözni nem tud, a perbeli ingatlanból a kiköltözést pedig nem vállalja. Előadta, hogy a 94 éves, folyamatosan ápolásra és gondozásra szoruló édesanyja a perbeli ingatlantól 15 méterre lakik, számára napi háromszor ételt biztosít, bevásárol, takarít, mos és ellátja a kert körüli teendőket. Teljes körű ápolásban részesíti egy másik távoli rokonát is. Másik lakóingatlana nincs, és innen tudja megoldani az idős édesanyja és a másik ápolója mindennapi gondozását. Az eltartott egészségi állapotának a megromlása, 2001. óta itt lakik, életkörülményeit ennek megfelelően rendezte be, míg a felperes számára teljesítőképessége lehetővé teszi, hogy bármilyen ingatlant vásároljon magának. A felperes az ingatlant ajándékozás útján szerezte, míg az alperes az általa éveken át végzett tartás ellenértékeként. Hivatkozott arra, hogy a bírói gyakorlat szerint a kiköltözés kötelezettségét csak abban az esetben lehet kimondani, ha a bent lakó erre kötelezettséget vállal. Álláspontja szerint az 1/2008. (V.19.) PK vélemény is ezt támasztja alá, amikor kimondja a bent lakó volt tulajdonostárs kivételes feljogosíthatóságát az ingatlanban való bennmaradásra. Jelen esetben pedig ennek feltétele fennáll. Indokai alátámasztására 1994. és 1996. évi eseti döntésekre hivatkozott.

Érvei szerint az eltartott halálát követően általa végzett karbantartási- és felújítási munkálatok fele része a felperessel, mint tulajdonostárssal szemben beszámítási kifogással érvényesíthető a 12. sorszámú beadványában foglaltak alapján. Az általa eszközölt értéknövelő beruházások fele részét 196 975 forintban jelölte meg. Az elsőfokú bíróság terhére rótta, hogy az ingatlan forgalmi értékének meghatározása érdekében az új szakértő kirendelésére vonatkozó indítványát elutasította, noha az alperes által szolgáltatott több hasonló adat azt indokolta volna. A fellebbezési ellenkérelem ellenében arra hivatkozott, hogy a **H., S.** u. 15. szám alatti ingatlanban lévő illetőségét gyermeke, **N. J.** részére odaajándékozta, aki az édesanyjával lakik, részére az önkormányzat ápolási díjat folyósít. Ennek igazolására okiratokat csatolt.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének saját helyes indokai alapján történő helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, hogy az alperest az elsőfokú bíróság teljesítőképessége igazolására több alkalommal felhívta. Az alperes a szakértő által megállapított megváltási ár megfizetésére nem is volt hajlandó. A felperes csatolta a **H., S.** u. 15. szám alatti ingatlan tulajdoni lap másolatát, amely 5/12 tulajdoni hányad erejéig az alperes tulajdonában áll az ingatlant kizárólagosan használó édesanyja hasznélvezeti jogával terhelt. A felperes szerint erre tekintettel az alperes nem hivatkozhat arra, hogy az elhelyezéséről nem tud gondoskodni. Rámutatott arra is, hogy a **M.** utcai ingatlanban az alperes tulajdonjoga megszűnésére adat nem merült fel. Az alperes által a másodfokú tárgyaláson előadottakra úgy nyilatkozott, hogy azzal a per kimenetelét kívánta befolyásolni, a perben korábban lakhatása érdekében az anyja gondozására hivatkozott.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelkezett a használati díj iránti kereset részbeni elutasításáról. A fellebbezés azonban ezt nem érintette, az alperes

fellebbezésében a közös tulajdon megszüntetésének módját, az ingatlan forgalmi értékét és a többlethasználati díj fizetési kötelezettségét vitatta, így az ítéletábrá is csak e rendelkezéseket érintette az ítélet felülvizsgálatakor. Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - az ellenkérelemben megjelölt új tényekkel, illetve az alperes tárgyalási nyilatkozatával kiegészítve - ítélezése alapjául elfogadta, egyetértett érdemben helyes döntésével és osztotta annak jogi indokait is.

Az ítéletábrá azt állapította meg, hogy az elsődleges fellebbezési kérelem alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére ok nincs. A további szakértői bizonyítás szükségtelen, mert az elsőfokú bíróság a releváns tényállást feltárta, a megállapított tényállás nem iratellenes, és nyilvánvalóan okszerűtlennek sem tekinthető.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság akkor, amikor a felperest jogosította fel az alperes illetőségének a magához váltására. Abban a kérdésben, hogy ennek során mely körülménynek tulajdonított ügydöntő jelentőséget, az elsőfokú bíróságot megillette a szabad bírói mérlegelés joga. Annak felülmérlegelésére az alperes fellebbezésének értékelésével az ítéletábrá a következőkben kifejtett indokok mentén nem látott okot.

Az alperesnek a fellebbezésében kifejtett jogi álláspontja abban a kérdésben, hogy a bíróság melyik tulajdonostársat jogosítja fel a másik illetőségének magához váltására, téves jogértelmezésén alapul. Az alperes által e körben hivatkozott eseti döntések a bírósági jogalkalmazás során már nem vehetők figyelembe. Az általa is felhívott 1/2008. PK véleményben a Legfelsőbb Bíróság a joggyakorlat számára korábban irányadó PK. 10. számú állásfoglalását egészében meghaladottnak nyilvánította, és e véleményével a bíróságok részére a közös tulajdon megszüntetésére irányuló perekben új iránymutatást adott.

A PK vélemény a közös tulajdon megszüntetése során a volt tulajdonostárs bentmaradásra történő feljogosítását tartja lehetségesnek, amely értelemszerűen feltételezi, hogy a bent lakó tulajdoni illetőségét a másik tulajdonostárs szerzi meg a közös tulajdon megszüntetése során. A PK vélemény II. pontja a PK. 10. számú állásfoglalásnak a „lakottsággal” és a „beköltözhetőséggel” kapcsolatos iránymutatásai meghaladottsága miatt mondta ki azt, hogy az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetése esetén az abban lakó tulajdonostársat a bíróság kiköltözésre kötelezi. Az e ponthoz fűzött részletes indokolás kifejti, hogy a tulajdonostárs bentlakásához a Ptk. 148. § (2) bekezdése csupán azt a jogkövetkezményt fűzi, hogy ilyen esetben ez a tulajdonostárs - ha méltányos érdekeit nem sérti - beleegyezése nélkül is kötelezhető társa tulajdoni illetőségének megváltására. Nincs azonban olyan jogszabályi rendelkezés, amelyből levezethető lenne olyan álláspont, miszerint közös tulajdon megszüntetése esetében a tulajdonjogát elvesztő tulajdonostárs kiköltözésre kötelezését a bíróság csak akkor rendelheti el, ha arra kötelezettséget vállal. Ellenkezőleg: a közös tulajdon megszüntetésével a bent lakó volt tulajdonostárs - tulajdonjogán alapuló - használati jogosultsága is megszűnik, jogalap nélküli birtokossá válik és a Ptk. 193. § (1) bekezdése alapján köteles a lakását az arra jogosult tulajdonostárs vagy árverési vevő birtokába bocsátani. Ezért ha vele szemben erre irányuló keresetet terjesztettek elő, a bíróságnak a kiköltözésre kötelezését általában el kell rendelnie. A kiköltözésre kötelezés mellőzése eseteként a PK vélemény példaként a házastársi közös lakás használatának megállapodással vagy bírói ítélettel történő

rendezettségét hívja fel. További különös méltánylást érdemlő körülményként említi a lakásban nevelt kiskorú gyermek érdekét, a tulajdonostárs életkorát, egészségi állapotát. Ezek a körülmények sem akadályai azonban annak, hogy a bíróság a közös tulajdon megszüntetésekor a bent lakó tulajdonostárs tulajdoni illetőségét az ingatlant nem használó tulajdonostárs tulajdonába adja megfelelő ellenérték fejében.

Az általa állított tények tekintetében a bizonyítási kötelezettség a perben az alperest terhelte. Egyéb peradat hiányában ezért alaptalanul kifogásolja az elsőfokú bíróság részéről annak megállapítását, hogy a külön élő házastársa által használt lakásingatlanban tulajdoni illetőséggel bír. Az alperes az elsőfokú eljárásban 12. sorszám alatt előterjesztett beadványában a teljesítőképessége alátámasztására hivatkozott a **M. u. ...** szám alatti ingatlanban $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetőségére. A tárgyalás berekesztését megelőzően is azt igazolta, hogy állandó lakóhelye a **M. u. ...** szám alatt van, a perbeli ingatlanba tartózkodási helyként jelentkezett be 2010. március 3-án. Az elsőfokú eljárásban pedig elhallgatta azt a felperes által a fellebbezési ellenkérelmében állított és igazolt körülményt, hogy 5/12 tulajdoni hányad erejéig az ő tulajdonában áll az ingatlant kizárólagosan használó édesanyja haszonélvezeti jogával terhelt **H., S. u. 15.** szám alatti ingatlan is. Annak ellenére, hogy lakhatásának biztosítottága érdekében kívánta a perbeli ingatlant magához váltani, a másodfokú eljárás alatt ebben az ingatlanban lévő illetőségét elajándékozta. Az általa csatolt okiratok tartalma pedig nem igazolja, hogy ott lakna leánya is, mert a lakcímet igazoló hatósági igazolvány szerint a tartózkodási helye a **S. u. 15.** szám alatti ingatlan 2007. november 21-éig volt és az ápolási díjat is **M.** utcai lakosként 2008. január 1. - november 12. között folyósítottak számára. Megjegyzi az ítéletábra, hogy az igazolás nem tartalmazza azt, hogy a folyósítás kinek az ápolására tekintettel történt. Az ítéletábra ezért az alperes által a fellebbezési kérelme alátámasztására felhozottakat úgy tekintette, hogy azok rosszhiszeműen a javára történő előnyszerzésre irányultak. Mindezeket túl a per adatai szerint 31 éves, szüleivel élő felperesnek méltányolható érdeke fűződik ahhoz, hogy a magához váltással lakástulajdont és használatot szerezzen, önálló életet kezdhessen.

Hangsúlyozza az ítéletábra azt is, hogy az alperes a közös tulajdon megszüntetésének általa kívánt módja érdekében sem teljesítőképességét, sem teljesítőkészségét nem bizonyította, annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság erre több alkalommal felhívta. A pert megelőzően ugyan az alperes kezdeményezte a közös tulajdon megszüntetését, de a felperes által indított perben mégis a megváltásra való felkészületlensége volt megállapítható.

Mindezen körülményekre tekintettel az alperes fellebbezési érvei mentén az ítéletábra nem látott arra lehetőséget, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával az alperest jogosítsa fel a felperes tulajdoni illetőségének a magához váltására.

A szakértői bizonyítás hiányosságai körében felhozott alperesi fellebbezési érvek ellenében az ítéletábra kiemeli a következőket.

Az alperes a szakértői véleményt jóval az elsőfokú bíróság által észrevételezésre engedett határidőn túl tette vitássá (13. sorszám). A H.-i Polgármesteri Hivatal Adócsoportjától kapott adatként hivatkozott 2009. és 2010. évi ingatlanforgalmi, valamint hirdetési

adatokra. **Cs. T.** igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő véleménye szóbeli kiegészítése az általa hivatkozott forgalmi adatok figyelembevételével történt. Azok közül többet a szakértő a helyszínen is ellenőrzött. Az írásban kiegészített szakértői véleménye az alperes által megjelölt építési munkák (a szennyvízakra építése, a városi csatornahálózat kiépítéséhez történő csatlakozás, kettő kémény átrakása, a kerítésépítés, az épület körül a párkánybeton készítés, az utcai beton kerítésköz javítása, a melléképületen a kidőlt tűzfal visszaépítése) forgalmi értéken belüli értékhiányát 300 000 forintban, míg a 12 facsemete és 10 tő szőlő ültetését 50 000 forintban határozta meg. A karbantartás, javítás, kertrendezés címen megjelölt ráfordításokat nem tartotta forgalmi értéket befolyásolónak.

Az alperes az elsőfokú eljárásban az új szakértő kirendelését kizárólag az ingatlanon általa végzett munkálatok műszaki értékének és forgalmi értékre gyakorolt hatásának a megállapítására kérte. E bizonyítás mellőzésének az elsőfokú bíróság az ítéletében a Pp. 3. §-ának (4) bekezdése felhívásával részletes indokát adta, azzal az ítélettel is egyetértett. Az elsőfokú bíróság indokát adta annak is, hogy miért nem tartotta alaposnak az alperes beruházásai forgalmi értéknövelő hatásának megállapítására a kirendelt szakértő kompetenciáját megkérdőjelező előadását. Az e körben kifejtett indokait, mely szerint ingatlanszakértői kompetencia valamely építési munka forgalmi értéket befolyásoló hatásának értékelése, az ítélettel is osztotta.

Az elsőfokú eljárásban beszerzett és az alperes észrevételei nyomán kiegészített szakértői véleményt az ítélettel is hiánytalannak, ellentmondásoktól mentesnek, kellően alátámasztottnak találta, nincs olyan körülmény, amely a további szakértői bizonyítás alperes által állított szükségességét támasztaná alá.

Az ingatlan forgalmi értéket is növelő, az alperes rendes gazdálkodás körét meghaladó hasznos kiadásai folytán keletkezett értékelkedés teljes összegének az elszámolása megtörtént, mint ahogy elszámolásra került az alperes javára - a Ptk. 338. § (1) bekezdése alkalmazásával - a csatornajavítás 43 950 forint költsége is a reá eső részt meghaladó 1/2 részben.

Az elsőfokú bíróság helytálló jogi indokát adta annak is, hogy a haszonélvezeti jog fennállása alatt az alperes által a haszonélvező eltartottal kötött szerződés alapján végzett munkák ellenértékét miért nem követelheti a felperes tulajdonostársától.

Itt jegyzi meg az ítélettel, hogy az alperes az elsőfokú eljárásban maga csatolta (5. sorszám) azt, a felpereshez 2010. augusztus 18-án írt levelét, amelyben azt állította, hogy az ingatlan földterületének fele 13 éve parlagon áll, azt az eltartott kaszáltatta a szomszédal. A fellebbezésben hivatkozott, 12. sorszám alatt előterjesztett beadványában az általa 2010-ben elvégzett munkaként megjelölt melléképületen szélvédő-pótlás és falvédő betonpárkány költségét 2 000 forintban jelölte meg. A kertrendezés és kertápolás címen megjelölt, a fűnyírást, gereblyézést, kaszálást, szőlőmetszést, kacsolást, kötözést, permetezést, kapálást, gyomlálást, ásást, avartakarítást, hóseprést és síktalanítást magukban foglaló munkák 2010. április 15. és október 15. között felmerült összegét 125 000 forintban jelölte meg. Ezek a munkák azonban a használat, hasznosítással összefüggésben merültek fel, azok költsége nem hárítható át a felperesre.

A fent kifejtett érvek mentén az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a keresetet részben elutasító ítéletnek tekintette, nem fellebbezett részét nem érintette, a fellebbezett részét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján, a fellebbezés indokaira tekintettel kiegészített jogi indokolással, helybenhagyta.

A Pp. 86. §-ának (3) bekezdése értelmében az alperes személyes költségmentessége nem érinti a felperes perköltsége megtérítésének a kötelezettségét. A felperest a másodfokú eljárásban is ügyvéd képviselte, az ítéltábla a munkadíját a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, az (5) és (6) bekezdése valamint a 4/A. §-ának (1) bekezdés alapján határozta meg.

Az alperest a személyes költségmentessége folytán a Pp. 84. § (1) bekezdés b) pontja szerint megillető kedvezmény, hogy pervesztessége ellenére mentes a pártfogó ügyvéd díjának a megfizetése alól. Ezért az ítéltábla a Pp. 87. §-ának (2) bekezdése és a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény 11/A. §-ának (2) bekezdése szerint megállapította, hogy az alperes pártfogó ügyvédjének díját az állam viseli.

A pervesztes költségmentes alperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése szerint a meg nem fizetett illeték megfizetésére sem kötelezhető, ezért a 14. § értelmében az így meg nem térülő költséget az állam viseli.

D e b r e c e n, 2012. február 9.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Kocsis Ottília s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -